

OTRĀ NODAĻA

REDZĒJUMS PATMAS SALĀ

Jānis Patmas salā

Atklāsmes Grāmata 1:9, “*Es, Jānis, jūsu brālis un līdzdalībnieks bēdās, valstībā un Jēzus Kristus pacietībā* [Latv. Bībele: ...un Jēzus gaidās.”–Tulk.], *biju salā, ko sauc par Patmu, Dieva Vārda un Jēzus liecības dēļ.*”

Šī Atklāsmē, vīziju sērija par Jēzus Kristus Personību, Jānim tika dota laikā, kad viņš bija izraidīts uz Patmas salu. Šī mazā saliņa atrodas Egejas jūrā, trīsdesmit jūdzes [48 km–Tulk.] no Mazāzijas piekrastes. Šai akmeņainajai saliņai, kura mudžēja no čūskām, ķirzakām un skorpioniem, nebija īpašas komerciālas vērtības, tāpēc Romas Impērija to izmantoja kā koloniju soda izciešanai, turp sūtīja ļaunākos noziedzniekus, politiskos ieslodzītos u.t.t.

Jūs ievērosiet, ka Jānis vēršas pie Kristiešiem, kā *brālis bēdās*. Tas bija laikā, kad agrīnā draudze tika spēcīgi vajāta. Ne jau tikai tā, ka “visur runāja pret” viņu reliģiju, bet meta cietumos un nogalināja arī pašus cilvēkus. Jānis, tāpat kā daudzi citi, tagad izcietā ieslodzījumu par Dieva Vārdu un par Jēzus Kristus liecību. Kad viņš tika arestēts, viņu veltīgi mēģināja nogalināt, divdesmit četras stundas vārot eļļā. Tad bezspēcīgā niknumā varas pārstāvji piesprieda viņam sodu uz Patmas salas, notiesājot viņu kā burvi. Bet Dievs bija ar viņu, un viņam tika dota atļauja salu atstāt, un viņš atgriezās Efezā, kur atkal turpināja pildīt draudzes gana pienākumus līdz pat savai nāves stundai.

Šīs vīzijas Jānim tika dotas divu gadu laikā – no mūsu ēras 95. līdz 96. gadam. Šīs vīzijas ir visnozīmīgākās visā Vārdā. Visa šī grāmata ir izklāstīta simbolos, tāpēc tā ir kļuvusi par biežas kritikas un strīdu mērķi. Tomēr uz šīs grāmatas ir uzlikts Dieva zīmogs. Tas padara to patiesu un ārkārtīgi vērtīgu visiem, kuri lasa vai klausās to, kas ir rakstīts tās svētajās lappusēs.

GARĀ – TĀ KUNGA DIENĀ

Atklāsmes Grāmata 1:10, “*Tā Kunga Dienā es biju Garā* [Latv. Bībelē: “...es tapu aizrauts Garā.”–Tulk.] *un dzirdēju aiz manis balsi kā bazūni saucam.*”

“*Es biju Garā.*” Vai tas nav patiešām brīnišķīgi? O, man tas patīk! Par šiem vārdiem varētu teikt, ka “tā ir visa Kristieša dzīve”. Ja mēs gribam dzīvot kā kristieši, tad mums ir jābūt VIŅA Garā. Jānis nerunāja par atrašanos savā paša garā. Tad nebūtu atnākušas šīs vīzijas. Tam bija jābūt Dieva Garam. Tāpat arī mums ir vajadzīgs Dieva Gars, citādi visas mūsu pūles būs veltas. Pāvils teica: “Es lūgšu Garā, es dziedāšu Garā, es dzīvošu Garā.” Ja arī pie manis atnāks kas labs, tad tam ir jābūt atklātam caur Garu, apstiprinātam caur Vārdu un parādītam caur rezultātiem, ko tas nes. Tieši tāpat, kā Jānim vajadzēja būt Garā, lai saņemtu pa tieši Jēzus šīs īpašās atklāsmes, arī mums ir jābūt Garā, lai saprastu un dzīvotu ar tām atklāsmēm, kurams Dievs mums ir devis Savā Vārdā, jo tas ir tas pats Gars.

Paskatieties uz to šādā veidā: ļoti daudzi lasa Bībelē to vietu no Apustuļu Darbiem 2:38, kur ir teikts: “*Nožēlojiet grēkus un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu,*” un lasa vien tālāk. Viņi to neredz. Ja caur ieiešanu Garā viņi to redzētu, tad viņi saprastu, ka, lai saņemtu Svēto Garu, viņiem ir jānožēlo grēki un jākristītās Kunga Jēzus Kristus Vārdā, un tad Dieva pienākums būtu izpildīt Savu Vārdu, piepildot viņus ar Svēto Garu. Ja viņi būtu iegājuši Viņa Garā, ar viņiem būtu noticis tieši tā, kā ir pateikts Vārdā. Lūdziet Dievam atklāsmi caur Viņa Garu. Tas ir pirmais solis. Ieejiet Garā.

Ļaujiet man izmantot vēl vienu ilustrāciju. Pieņemsim, ka jums ir vajadzīga dziedināšana. Ko saka Vārds? Nu, mēs visi esam to lasījuši neskaitāmas reizes, bet, lasot to, mēs neiegājām Garā. Vai mēs lūdzām Dievam, lai Viņa Gars mums iemācītu īsto patiesību par to? Ja mēs būtu to izdarījuši, tad mēs pasauktu draudzes vecākus, izsūdzētu savus grēkus, mūs svaidītu ar eļļu un par mums palūgtu, un ar to viss būtu galā. Varbūt tas neatnāktu uzreiz, taču Viņa Garā tas viss ir beidzies. Vēl kādas Apelācijas tiesas nav. Dievs Savu Vārdu piepildīs. Ak, mums ir jāieiet Garā, un tad viss notiks! NESĀCIET RĪKOTIES UZREIZ. IEEJIET GARĀ UN TAD RĪKOJĒTIES, UN SKATIETIES, KO IZDARĪS DIEVS.

Vai jūs esat pievērsuši uzmanību, kā šīs pasaules cilvēki ieiet šo pasaulīgo lietu garā? Viņi iet uz savām bumbu spēlēm, saviem sporta notikumiem un uz savām dejām. Viņi ieiet tanī garā. Viņi tur nesēž kā tādās uz sienas uzzīmētas puķītes, kā tādi veci, izkaltuši mieti. Viņi ieiet taisni šo lietu izjūtās un kļūst par daļu no tā visa. Bet, ak, kā gan viņi ienīst Kristieti, kad viņš ieiet Dieva Vārda Garā! Viņi saukā mūs par “fanātiķiem” un “Svētajiem lēkšotājiem”. Viņi visos iespējamajos veidos cenšas izrādīt savu naidu un nelabvēlību. Taču nepievērsiet tam uzmanību. To jau varēja sagaidīt, saprotot, no kurienes tas viss nāk. Vienkārši ejiet tālāk un ieejiet pielūgsmes Garā.

Mūsu gars ir tīrs. Tas ir svaigs. Tas ir īsts. Tas ir nosvērts un nopietns, un tomēr arī Tā Kunga prieka pilns. Kristietim vajadzētu būt tikpat prieka pārpildītam un gūt Kungā pilnīgu iepriecinājumu, kādu gūst cilvēki pasaulē, kad viņi izgaršo un bauda savas izpriecas. Gan kristieši, gan laicīgie ļaudis ir cilvēki; gan vieniem, gan otriem ir emocijas. Atšķirība ir tajā, ka kristiešu sirdis un emocijas ir pilnībā vērstas uz Godības Kungu un Viņa mīlestību, bet pasaulīgie apmierina miesu.

Un tā, ir teikts, ka Jānis bija Garā Tā Kunga Dienā.

O-o, redz, kur ir pants, kas patiešām rada domstarpības! Ne jau tas, ka tā tam vajadzētu būt, bet daži vienkārši nevar ieraudzīt, ko patiesībā saka Vārds.

Pirmkārt, mēs redzam, ka daži jauki ļautiņi dēvē Tā Kunga Dienu par Sabata Dienu, kura, viņuprāt, ir sestdiena. Tad vēl ir arī citi, kuri par Tā Kunga Dienu sauc svētdienu, nedēļas pirmo dienu. Bet kā gan tā varēja būt kāda no šīm dienām vai pat abas kopā, ja jau Jānis bija Garā, saņemot šīs vīzijas divu gadu garumā? Patiesībā, Jānis tika aizrauts Garā un pārnestas uz Tā Kunga Dienu, kura vēl tikai būs. Bībele runā par Tā Kunga Dienu, kura būs nākotnē, un Jānis šeit redz tās lietas, kas šajā dienā notiks. Taču pagaidām, lai nomierinātu mūsu prātus, precīzi izdibināsim, kas šodien ir Sabats.

Sabats, saskaņā ar Jauno Derību, NAV kādas konkrētas dienas ievērošana. Mums nav pavēlēts ievērot sestdienu kā Sabatu, tāpat mums nav neviena baušļa ievērot nedēļas pirmo dienu, kas ir svētdiena. Lūk patiesība par Sabatu, kurš nozīmē “atdusa”. Vēstule Ebrejiem 4:8-10, “*Ja jau Jozua viņus būtu ievēdis mierā (jeb atpūtas dienā), tad Dievs nebūtu pēc tam runājis par citu dienu. Tā Sabata miers (Sabata ievērošana) ir saglabāts Dieva tautai, lai tajā ieietu. Jo tas, kas iegājis Dieva mierā, atpūšas no saviem darbiem tāpat kā Dievs no Savējiem.*” [Jaunā latv. Bībele] Vai jūs sadzirdējāt pēdējā panta beidzamās daļas galveno frāzi? “Dievs atpūšas no Saviem darbiem.” Dievs Israēlam deva septīto dienu viņu Sabatam, piemiņai par Viņa Paša darbu, kad Viņš radīja pasauli un visu, kas tajā bija, un tad radīšanu pārtrauca. Viņš mitējās no Saviem darbiem. Viņš atpūtas. Tad bija labi iedot Sabata atpūtu cilvēkiem, kuri visi vienlaicīgi bija kopā vienā vietā, un tādējādi varēja ievērot kādu konkrētu dienu. Šodien puse zemeslodes atrodas gaismā, kamēr otra puse atrodas tumsā, tā ka no šādas vienas dienas ievērošanas nekas nesanāktu. Taču tas ir tikai piemērs no dabiskās dzīves.

Paskatīsimies, ko par Sabata atpūtu mums māca Bībele. “*Jo tas, kurš iegājis Dieva*

mierā...” Šī ieiešana nozīmē ne tikai ieiešanu, bet arī palikšanu šajā mierā. Šis miers ir “mūžīgs miers”, un septītā diena ir tikai līdzība par to. “Septiņi” – tā ir pabeigšana. “Astoņi” – tā atkal ir “pirmā” diena. Jēzus augšāmcēlās nedēļas pirmajā dienā, dāvājot mums Mūžīgo Dzīvību un mūžīgo Sabata mieru. Tādējādi mēs redzam, kāpēc Dievs mums nevarēja dot kādu konkrētu nedēļas dienu kā Sabatu (atpūtu). Mēs esam “iegājuši” un “paliekam” mūsu atpūtā, ko nevarēja izdarīt Israēls, jo viņiem bija tikai šīs patiesās būtības, par kuru mēs priecājamies, ēna. Kāpēc atgriezties pie ēnas tagad, kad mums ir realitāte?

Kā tad mēs saņemam šo atpūtu jeb nepārtraukto Sabatu? Pēc Jēzus aicinājuma. Mateja Evaņģēlijā 11:28-29 Viņš teica: *“Nāciet pie Manis visi, kas esat nopulējušies un zem smagas nastas, un Es jūs atvieglināšu. Uzņemieties Manu jūgu un mācieties no Manis...tad jūs atradīsiet atvieglojumu* (jeb Sabata ievērošanu, nevis kādas noteiktas dienas ievērošanu, bet Mūžīgo Dzīvību, Sabatu) *savām dvēselēm.*” [Jaunā latv. Bībele] Nav nozīmes, cik ilgi jūs esat pulējušies zem jūsu grēka nastas – vai tie būtu desmit gadi, trīsdesmit gadi, piecdesmit gadi vai ilgāk – nāciet ar savu nogurdināto un izmocīto dzīvi, un jūs atradīsiet Viņa atvieglojumu (šo patieso Sabatu). Jēzus jums dāvās atpūtu.

Un tā, kas tieši tad ir šī atpūta, kuru dāvās Jēzus? Jesajas grāmata 28:8-12, *“It visi galdi vēmekļu pilni, piegānīts, ka vairs nav vietas! Kam lai viņš ierāda zināšanu, kam lai viņš skaidro vēsti? Vai tiem, kas atņēmti no mātes piena, kas tikko no krūts atrauti. Jo mācībai jābūt uz mācības, mācībai uz mācības, rindiņai uz rindiņas, šeit nedaudz un tur nedaudz.* [Latv. Bībelē: *“soli tur, soli šur, soli tur, soli šur, teci nu, teci nu, drīz šurp, drīz turp”*–Tulk.] *Ar šļupstošām lūpām un svešu mēli Viņš runās uz šo tautu! Viņš tiem jau teica: “Te ir miera vieta (Sabats), lai atpūšas nogurušais (tas ir, Viņa Sabata turēšana); šeit ir rimta vieta,” – bet tie dzirdēt vis negribēja!”* Tas ir pravietots, lūk, šeit, taisni Jesajas Grāmatā. Un tas piepildījās pēc apmēram 700 gadiem Vasarsvētku dienā, kad viņi visi tika piepildīti ar Svēto Garu, precīzi, tā kā tas par to bija pateikts. Tas ir šis patiesais apsolītais Sabats. Tādējādi, kad viņi tapa Svētā Gara pilni, viņi nomierinājās no saviem pasaulīgajiem darbiem, savām pasaulīgajām izdarībām, viņu ļaunajiem ceļiem. Svētais Gars pārņēma kontroli pār viņu dzīvēm. Viņi iegāja atpūtā. Tāds ir jūsu miers. Tas ir jūsu Sabats. Tā nav kāda diena vai gads, bet gan mūžīgi būt piepildītam un svētītam Svētajā Garā. Tas ir, kad jūs pārstājat darīt, un dara Dievs. Tas ir Dievs jūsos, Kurš grib un dara pēc Sava labā prāta.

Ļaujiet man piebilst vēl vienu lietu attiecībā uz tiem, kas ievēro sestdienu un apgalvo, ka, ja mēs sanākam kopā svētdienā, tas ir, nedēļas pirmajā dienā, tad mēs pulcējamies nepareizā dienā. Lūk, ko otrajā gadsimtā rakstīja Džastins: “Svētdien sanāk kopā visi, kuri dzīvo pilsētās un ciemos, un tiek lasīts kāds fragments no apustuļu memuāriem un manuskriptiem, cik vien atļauj laiks. Kad lasījums ir galā, vadītājs savā runā dod pamācības un pārliecina ņemt par paraugu šos cildenos darbus. Pēc tam mēs visi pieceļamies kopīgai lūgšanai. Kad beidzas lūgšana, kā mēs jau teicām, mūsu priekšā tiek nolikta maize un vīns, un tiek izteikta pateicība un sanāksme atbild: “Āmen.” Tad šī maize un vīns tiek izdalīti visiem un tos kopīgi apēd, un diakoni to aiznes uz mājām tiem, kuru nav klāt. Pēc tam turīgie un tie, kuriem ir vēlšanās, brīvprātīgi dod ziedojumus, un savāktā nauda tiek nodota vadītājam, kurš ar to palīdz bāreņiem, atraītnēm, ieslodzītajiem un svešiniekiem viņu vajadzībās.” Te nu mēs redzam, ka tie, kuri apgalvo, ka agrīnā draudze turpināja ebreju tradīciju sapulcēties nedēļas pēdējā dienā, ir pilnīgi nekompetenti tajā, ko patiesībā saka vēsture, un tādējādi viņiem nav vērts uzticēties.

Ak, ja vien cilvēki varētu atnākt pie Viņa un iemantot šo mieru! Sauciens pēc šī miera ir visās sirdīs, taču vairākums nezina atbildi. Tāpēc viņi mēģina šo saucienu apmierināt caur reliģisku procesu, kas nosaka ievērot konkrētas dienas, vai arī pieņemot konfesiju ticības mācības un dogmas. Kad tas neizdodas, daudzi mēģina dzeršanu, uzdzīvi un ikvienu miesisku pārmērību, domādami, ka caur pasaulīgām baudām viņi atradīs kaut kādu apmierinājumu. Taču tajā miera nav. Viņi smēķē un dzer tabletes, lai nomierinātu savus nervus. Taču zemes zālēs miera nav. Viņiem ir vajadzīgs Jēzus.

Viņiem ir vajadzīgas zāles no debesīm, Svētā Gara miers.

Tad vairums no viņiem svētdienās iet uz baznīcu. Tas ir labi, taču pat tur viņiem nav priekšstata, kā tuvoties Dievam un kā Viņu pielūgt. Jēzus teica, ka patiesā pielūgsmē ir Garā un patiesībā (Jāņa Evaņģēlijs 4:24). Bet kāda veida pielūgsmi var gaidīt no draudzes, kura tik maz zina par Dievu, ka Kristus Dzimšanas svētkos [Ziemassvētkos–Tulk.] viņi iebāž Santa Klausu, bet Lieldienās – trusīšus? No kurienes viņi to ņēmuši? Viņi to paņēma no pagāniem un padarīja par daļu no baznīcas mācības. Taču, kad cilvēks vēršas pie Dieva un tiek piepildīts ar Svēto Garu, viņš pārstāj darīt tādas lietas. Viņa dvēselē ir miers. Viņš tik tiešām sāk dzīvot un mīlēt Dievu, un Viņu pielūgt.

Un tā, atgriezīsimies pie mūsu Rakstu vietas. Tagad mēs zinām, kas nav Tā Kunga Diena. Ja jau tā nav sestdiena vai svētdiena, tad kas tas ir? Nu, pateiksim to šādi: šodien, pavisam noteikti, nav Tā Kunga Diena. Tā ir cilvēka diena. Tās ir cilvēka rīcības, cilvēka darbs, cilvēka baznīca, cilvēka priekšstats par pielūgsmi, viss – cilvēka, jo tā ir cilvēka pasaule (kosmoss). TAČU TĀ KUNGA DIENA NĀK. Jā, tā tas ir. Lieta tāda, ka šajā Jēzus Kristus Atklāsmes laikā Jānis caur Garu tika pacelts un caur Garu tika pārnest uz to Vareno Dienu, kura nāk. Tā Kunga Diena būs tad, kad beigsies cilvēku dienas. Tad šīs zemes karaļvalstis kļūs par mūsu Dieva karaļvalstīm. Tā Kunga Diena būs tad, kad izlīst Dieva sods, un tam seko Tūkstošgadu valstība. Pagaidām šī pasaule dara ar kristieti visu, ko vien vēlas. Viņi visādi viņu apsūkā, par viņu uzjautrinās. Taču nāk šī varenā un ievērojamā diena, kad viņi vaimanās un brēks, jo Jērs nāk dūsmās, lai tiesātu šo pasauli. Lūk, kad taisnajiem būs viņu diena ar Kungu, jo ļaunie sadegs, un taisnie pa viņu pelniem ieies Tūkstošgadu valstībā. Malehijas grāmata 3:21, *“Jūs samīsit bezdievīgos, jo viņiem būs kļūt par pīšļiem zem jūsu kājām tai dienā, kuru Es būšu nolīcis, saka Tas Kungs Cebaots.”*

BALSS KĀ BAZŪNE

Atklāsmes Grāmata 1:10, *“...un dzirdēju aiz manis balsi kā bazūni...”* Jānis bija Garā, un Tajā viņš redzēja vareno un apbrīnojamo Kunga Jēzus dienu un visu Viņa svēto spēku. Nākotnei teju teju bija jāatklājas, jo Dievs grasījās Jāni mācīt. Jānis neteica, ka tā bija bazūne, bet gan “kā bazūne”. Redz, kad tiek pūsta bazūne, tas nozīmē kaut ko ārkārtēju. Tas ir kā herolds, karaļa vēstnesis, kurš ierodas pie cilvēkiem. Viņš pūš tauri. Tas ir trauksmes signāls. Cilvēki sapulcējas, lai klausītos. (Israēls vienmēr tika sapulcināts ar taures skaņām.) Ir jānotiek kaut kam svarīgam. “Uzklausiet to!” Tāpēc šajā balsī skanēja tāds pats ārkārtējs aicinājums kā taures skaņā. Tā bija skaidra un spēcīga, satraucoša un sapurinoša. Ak, kaut mēs varētu izdzirdēt Dieva balsi kā bazūni šodien, jo tā ir “Evaņģēlija Bazūne”, no kuras skan “Pravietiskais Vārds” mums, lai mēs apzinātos un būtu gatavi tam, kas nāks pār šo zemi.

PAVĒLE RAKSTĪT

Atklāsmes Grāmata 1:11, *“Es esmu Alfa un Omega, Pirmais un Pēdējais; [Latv. Bībelē šīs daļas nav–Tulk.] To, ko tu redzi, raksti grāmatā un sūti septiņām draudzēm: Efezā, Smirnā, Pergamā, Tiatīrā, Sardos, Filadelfijā un Lāodikejā.”* Lūk, lūdzu! Pirmais un Pēdējais, Alfa un Omega: pilnīgi VISS. Vienīgais patiesais Dievs. Šī Balss un Dieva Vārds. Realitāte un patiesība ir tuvu. Būt Garā – tas ir ko vērts! Ak, atrasties Dieva klātbūtnē un dzirdēt no Viņa... *“To, ko tu redzi, raksti grāmatā un sūti septiņām draudzēm.”* Šī balss, kura nesa Viņa Vārdu Ēdenes Dārzā un Sinaja kalnā, šī balss, kura atskanēja Pārveidošanas kalna lieliskajā godībā (Mateja Evaņģēlijs 17:5) – atkal skanēja tā pati balss, bet šoreiz tā runāja šīm septiņām draudzēm, nesot pilnīgu un galīgu Jēzus Kristus atklāsmi.

“Pieraksti šīs vīzijas, Jāni. Iegrāmato tās nākamajiem gadsimtiem, jo tie ir patiesi pravietojumi, kuriem NOTEIKTI IR jāpiepildās. Pieraksti tās un izsūti tās, lai tas kļūst zināms.”

Jānis šo balsi atpazīna. Ak, kad Viņš sauks, tu šo balsi atpazīsi, ja vien tu esi viens no tiem,

kuri pieder Viņam.

ZELTA LUKTURI

Atklāsmes Grāmata 1:12. *“Es apgriezios redzēt balsi, kas runāja ar mani, un apgriezies ieraudzīju septiņus zelta lukturus.”*

Jānis nesaka, ka viņš pagriezās, lai redzētu to, kura balsi viņš dzirdēja, bet viņš pagriezās, lai redzētu šo balsi. Ak, man tas patīk! Viņš pagriezās, lai redzētu šo balsi. Šī balss un šī persona ir viens un tas pats. Jēzus ir VĀRDS. Jāņa Evaņģēlijs 1:1-3, *“Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Tas bija iesākumā pie Dieva. Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir.”* Ja jūs patiešām spēsiet ieraudzīt Vārdu, tad jūs redzēsiet Jēzu.

Kad Jānis pagriezās, viņš ieraudzīja septiņus zelta svečturus. [Karaļa Jēkaba Bībelē ir lietots vārds “svečturi”, nevis “lukturi”–Tulk.] Patiesībā tie bija lukturi. Un, saskaņā ar divdesmito pantu, tās ir septiņas draudzes: *“Septiņi zelta lukturi, kurus tu redzēji, ir septiņas draudzes.”* Diez vai sveces varētu simbolizēt draudzes. Svece deg, taču tikai kādu brītiņu, un tad tās vairs nav. Tā izdziest, un ar to viss beidzas. Taču lukturiem piemīt ilgmūžība, kādas svecēm nav.

Ja jūs vēlaties iegūt brīnišķīgu aprakstu par lukturi, izlasiet to Caharijas grāmatā 4:1-6. *“Un eņģelis, kas ar mani runāja, atgriezās atkal un modināja mani, kā modina cilvēku no miega, un jautāja man: ko tu redzi? Es atbildēju: es redzu tur lukturi no tīra zelta ar virsū uzliktu eļļas trauku. Lukturim ir septiņi eļļas lukturīši, un tiem kopā ir septiņas ar trauku saistītas eļļas caurulītes un divi eļļas koki līdzās – viens pa labi, otrs pa kreisi no luktura. Un es turpināju un jautāju eņģelim, kas ar mani runāja: mans kungs, kāda tam visam nozīme? Tad eņģelis, kas ar mani runāja, deva man šādu atbildi: tāpat tu tiešām nezini, kāda tam nozīme? Es sacīju: nē, mans kungs! Tad viņš man deva šādu paskaidrojumu: tā skan Tā Kunga Vārds Zerubabelam: ne ar bruņotu spēku, ne ar varu, bet ar Manu Garu! – saka Tas Kungs Cebaots.”* Šeit mēs redzam vēl vienu lukturi no tīra zelta. Tā liesma ir spoža, jo eļļa tam netrūkst, tā pienāk no diviem olīvkokiem, kas atrodas abās tā pusēs. Šie divi koki simbolizē Veco un Jauno Derību, bet eļļa, bez šaubām, ir Svētā Gara līdzība, kurš ir Vienīgais, kas cilvēkiem var iedot Dieva gaismu. Šis eņģelis, kurš runāja ar Cahariju, teica vien to, ka: *“Tas, ko tu redzi, nozīmē, ka ar savu spēku vai varu draudze nevar paveikt neko – tikai caur Svēto Garu.”*

Tagad apskatiet šo lukturi. Jūs ievērosiet, ka tam vidū ir liels trauks jeb rezervuārs, no kura iziet septiņas strēles jeb atzarojumi. Šis trauks ir piepildīts ar olīveļļu, kura plūst caur septiņiem degļiem, kuri ir ievietoti ikvienā no septiņiem atzarojumiem. Tā ir tā pati eļļa, kas deg un rada gaismu šo septiņu caurulīšu jeb atzarojumu galos. Šī gaisma nekad neizdzisa. Priesteri pastāvīgi pielēja traukā eļļu.

Luktura aizdegšana bija īpaša. Pirmkārt, priesteris ņēma uguni no svētā altāra, kuru sākotnēji bija aizdedzinājis Dieva uguns. Visupirms viņš iededza to lukturīti (atzarojuma galā), kurš atradās visaugstāk no rezervuāra. Pēc tam viņš no pirmā lukturīša liesmas aizdedza otro. Trešais lukturītis saņēma uguni no otrā lukturīša, tāpat arī ceturtais saņēma no trešā un tā tālāk, līdz dega visi septiņi lukturīši. Šī svētā uguns no altāra, kas tiek nodota no lukturīša uz lukturīti, ir brīnišķīga līdzība ar Svēto Garu Septiņos Draudzes Periodos – oriģinālā Gara izliešanās Vasarsvētku dienā (kura atnāca pa tiešo no Žēlastības Tronī sēdošā Jēzus) cauri visiem septiņiem periodiem dāvā nepieciešamo Viņa Draudzei un precīzi parāda, ka Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžos – Dievs, kurš nekad nemainās ne Savā būtībā, ne Savos ceļos.

Jāņa Evaņģēlija 15. nodaļā Jēzus teica: *“Es esmu Vīnakoks, jūs tie zari.”* Viņš ir šis galvenais Vīnakoks, kurš nāk no oriģinālās saknes, kas nāk no oriģinālās sēklas, kurā ir dzīvība.

Lūk, pats Vīnakoks augļus nenes; to dara zari. Tagad paskatieties: jūs varat paņemt kādu citrusaugu, piemēram, apelsīnkoku, un uzpotēt uz tā greipfrūta zaru, citronu zaru, tangelo zaru un citus tam radniecīgus zarus, un visi šie zari augs. Taču šie piepotētie zari nedos apelsīnus. Nē, draugi. Citrona zars dos citronus, greipfrūtu zars dos greipfrūtus un tā tālāk. Un tomēr šie zari plauks un zels no tās dzīvības, kas ir šajā kokā. Bet, ja no šī paša koka izaugs jauns zars, tas būs apelsīnu zars un dos apelsīnus. Kāpēc tā? Tāpēc ka šajā jaunajā zarā un šajā stumbrā ir identiska dzīvība, turpretim ar uzpotētajiem zariem ir citādāk. Šie uzpotētie zari nāk no cita veida dzīvības no citādiem kokiem, no citādām saknēm, kas nāk no citādām sēklām. Ak, protams, tie dos augļus, taču tie nebūs apelsīni. Viņi to nespēj, jo tie nav šis oriģināls.

Tieši tā ir ar draudzi. Vīna koks ir sašķelts, un tam ir piepotēti zari. Ir piepotēti baptistu zari, metodistu zari, prezbiteriešu zari un pentakostu zari. Un šie zari dod baptistu, metodistu, pentakostu un prezbiteriešu augļus. (Konfesionālās sēklas, no kurām izaug viņu augļi.) Bet, ja šis vīnakoks kādreiz izdzīs pats savu zaru, tad šis zars būs tieši tāds pats kā vīnakoks. Tas būs tieši tāds pats zars kā tas, kurš izauga Vasarsvētku dienā. Tas runās mēlēs, pravielos, un tajā būs augšāmceltā Jēzus Kristus spēks un zīmes. Kāpēc? Tāpēc ka tas augs no iedzimtajiem paša vīnakoka resursiem. Saprotiet, tas netika piepotēts vīnakokam; tas vīnakokā PIEDZIMA. Kad šie pārējie zari tika piepotēti, viņi varēja nest tikai un vienīgi paši savu augli, jo viņi nebija dzimuši no šī vīna koka. Viņi nezina par šo oriģinālo dzīvību un oriģinālo augli. Viņi nevar zināt, jo viņi nav no tā dzimuši. Taču, ja viņi būtu no šī koka dzimuši, tad caur viņiem plūstu un caur viņiem izpaustos tā pati dzīvība, kas bija oriģinālajā stumbrā (Jēzū). Jāņa Evaņģēlijs 14:12, *“Patiesi, patiesi Es jums saku: kas Man tic, tas arī tos darbus darīs, ko Es daru, un vēl lielākus par tiem darīs, jo es noeimu pie Tēva.”*

Konfesijas, kuras vada cilvēki, nevar būt dzimušas no Dieva, jo dzīvību dod Gars, NEVIS CILVĒKS.

Cik saviļņojoši ir iedomāties, kā šie septiņi lukturīši sūc dzīvību un gaismu no šī lielā trauka eļļas krājumiem, jo tajā ir iegremdēti to degļi. Šeit ir attēlots katrs draudzes periodu vēstnesis. Viņa dzīve deg Svētā Gara ugunī. Viņa deglis (dzīve) ir iegremdēts Kristū. Caur šo degli viņš ievēl sevī paša Kristus dzīvību, un caur to viņš izstaro gaismu draudzei. Kas tā par gaismu, ko viņš izstaro? Tieši tā pati gaisma, kura bija pirmajā aizdedzinātajā lukturītī. Un cauri visiem gadsimtiem, līdz pat pēdējā laika vēstnesim mūsdienās, tā pati dzīvība un tā pati gaisma izpaužas caur dzīvi, kas līdz ar Kristu ir apslēpta Dievā.

Mēs to varam teikt ne tikai par vēstnešiem – šeit izteiksmīgi ir aprakstīts katrs īsts ticīgais. Visi viņi smeļas no tā paša avota. Viņi visi ir iegremdēti tajā pašā traukā. Viņi ir miruši sev, un viņu dzīves ir līdz ar Kristu apslēptas Dievā. Uz viņiem ir Svētā Gara zīmogs. Vēstule Efeziešiem 4:30, *“Un neapbēdināit Dieva Svēto Garu, ar ko esat apzīmogoti līdz atpestīšanas dienai”* [Latv. Bībelē: *“...apzīmogoti atpestīšanas dienai.”* –Tulk.] Neviens nevar izraut viņus no Viņa rokas. Viņu dzīvēs neviens nevar iejaukties. Viņu redzamā dzīve mirdz un ir liesmās, izstarojot Svētā Gara gaismu un izpausmes. Viņu iekšējā, neredzamā dzīve ir apslēpta Dievā, un tā pārtiek no Tā Kunga Vārda. Sātans nevar viņiem pieskarties. Pat nāve viņiem nevar pieskarties, jo nāve ir zaudējusi savu dzeloni; kaps ir zaudējis savu uzvaru. Pateicība Dievam, viņiem ir šī uzvara Kungā Jēzū Kristū un caur Viņu. Āmen un āmen.

VAIRS NAV PRIESTERIS

Atklāsmes Grāmata 1:13, *“...lukturu vidū kādu Cilvēka Dēlam līdzīgu, ieģērbtu garos svārkos un apjoztu ar zelta jostu ap krūtīm.”*

Te nu Viņš stāv – kāds Cilvēka Dēlam līdzīgs. Gluži kā dārgakmens tiek izdaiļots gredzena

apkalumā, tā Viņš ir pagodināts draudžu vidū. Tā ir Tā Kunga Diena; jo Jānis redz Viņu stāvam nevis kā priesteri, bet gan kā gaidāmo Tiesnesi. Zelta josta vairs nav apsieta ap vidukli, kā tā ir jānēsā priesterim, kad viņš kalpo Dievam Vissvētākajā Vietā, bet tagad šī josta ir Viņam pār plecu, jo tagad Viņš vairs nav priesteris, bet gan TIESNESIS. Šeit piepildās Jāņa Evaņģēlijs 5:22, “*Jo Tēvs vairs nespriež tiesu ne par vienu, bet visu tiesu ir nodevis Dēlam.*” Viņa kalpošana ir izpildīta. Priesterība ir galā. Pravietojumu laiks ir beidzies. Viņš stāv apjozies kā TIESNESIS.

SEPTIŅKĀRTĪGĀ VIŅA PERSONAS GODĪBA

Atklāsmes Grāmata 1:14-16, “*Bet Viņa galva un mati bija kā sniegbalta vilna, Viņa acis kā uguns liesmas, Viņa kājas kā kvēlojoša, krāsni kausēta bronza [Jaunā latv. Bībele] un Viņa balss kā lielu ūdeņu balss. Viņam bija labajā rokā septiņas zvaigznes, no Viņa mutes izgāja zobens, abās pusēs ass, un Viņa vaigs spīdēja kā saule savā spēkā.*”

Cik gan dziļi aizkustinoša un iedvesmojoša bija Jēzus atklāšanās Jānim, kurš bija izsūtīts trimdā Dieva Vārda dēļ, un, redz, – tagad šis Dzīvais Vārds stāv viņa priekšā! Kāda izskaidrojoša vīzija, jo katram aprakstošajam simbolam ir kāda nozīme! Kāda Viņa varenās Būtnes atklāsmē!

1. Viņa mati kā sniegbalta vilna.

Jānis kā pirmo ievēro un piemin Viņa matu baltumu. Tie ir balti un spilgti kā sniegs. Tas nebija Viņa vecuma dēļ. Ak, nē! Mirdzoši balti mati nenozīmē vecumu, bet gan pieredzi, briedumu un gudrību. Tas, Kurš ir Mūžīgs, nenoveco. Kas gan Dievam ir laiks? Laiks Dievam nozīmē maz, bet gudrība nozīmē daudz. Tāpat kā toreiz, kad Zālamans sauca uz Dievu pēc gudrības, lai tiesātu Izraēla tautu. Tagad Viņš nāk kā visas zemes Tiesnesis, un Viņš tiks kronēts ar gudrību. Tieši to nozīmē šie baltie un mirdzošie mati. Apskatiet to Daniēla grāmatā 7:9-14, “*Es skatījos tālāk un redzēju, ka nolika krēslus un tajos apsēdās cienīgs Sirmgalvis; Tam drēbes bija baltas kā sniegs un galvas mati kā tīra vilna; Viņa tronis bija no uguns liesmām, un tam bija riteņi, kas gailēja kvēlojošās ugunīs. No Viņa izplūda uguns liesmas, un tūkstošu tūkstoši kalpoja Viņam, un desmit tūkstoši reiz desmit tūkstoši stāvēja pakalpot gatavi Viņa priekšā. Iesākās tiesa, tiesas locekļi nosēdās un atvēra grāmatas. Es raudzījos uz visu izbrīnījies to skaļo runu dēļ, ar kādām uzstājās rags; es skatījos tālāk, kamēr zvēru nogalināja, viņa miesu sadalīja gabalos un to iemeta ugunī. Arī pārējiem zvēriem atņēma varu, un viņu dzīves ilgumu noteica uz gadu un stundu. Kamēr es vēroju nakts parādības, redzi, kā debesu padebešos nāca kāds kā Cilvēka Dēls savā izskatā; tas pienāca pie cienījamā Sirmgalvja, un To nostatīja Sirmgalvja priekšā. Viņam tad tika piešķirta vara, godība un valdīšana, tā ka Viņam pakļāvās visas tautas, tautības un valodas; Viņa vara ir mūžīga, Viņa ķēniņa valsti neviens nekad nevar iznīcināt.*” Lūk, lūdzu. Daniēls redzēja Viņu ar šiem baltajiem matiem. Viņš bija šis Tiesnesis, kas atvēra šīs grāmatas un pēc tām sprieda tiesu. Daniēls redzēja Viņu nākam padebešos. Tieši to redzēja arī Jānis; viņi abi redzēja Viņu pilnīgi vienādi. Viņi redzēja šo Tiesnesi ar tiesneša jostu pār Viņa plecu, stāvam šķīstu un svētu, gudrības pilnu, pilnīgi gatavu taisnīgumā tiesāt šo pasauli. Aleluja!

Šo simboliku saprot pat pasaule, jo agrākajos laikos tiesnesis mēdza ierasties un sasaukt tiesu, ģērbies baltā parūkā un garā mantijā, kas simbolizēja viņa absolūtās pilnvaras (mantija no galvas līdz pēdām) spriest tiesu.

2. Viņa acis kā uguns.

Aizdomājieties par to. Šīs acis, kuras reiz aizmigloja žēluma un bēdu asaras. Šīs acis, kuras gauži raudāja līdzjūtībā pie Lācara kapa. Šīs acis, kuras neredzēja šo slepkavu, kuri uzkāra Viņu krustā, ļaunumu, bet sirdssāpēs raudāja: “Tēvs, piedod viņiem.” Tagad šīs acis ir uguns liesmas, tās pieder Tiesnesim, Kurš atmaksās tiem, kuri Viņu noraidīja.

Viņš bieži raudāja – tieši šo cilvēcisko emociju Viņš izrādīja visvairāk no visām, kad Viņš bija atnācis kā Cilvēka Dēls. Un tomēr aiz šīm asarām un skumjām vēl aizvien bija Dievs.

Tieši šīs acis redzēja vīzijas. Tās ieskatījās cilvēku sirds dziļumos un lasīja viņu domas, un zināja visus viņu daudzējādos ceļus. Tas bija Dievs, Kurš, kvēlojot caur šīm mirstīgajām acīm, sauca uz tiem, kuri Viņu neatpazīna: “...*ja jūs neticēsiet, ka Es esmu Viņš, jūs mirstit savos grēkos.*” Jāņa Evaņģēlijs 8:24. “*Ja Es nedaru Sava Tēva darbus, neticiet Man! Bet, ja Es tādus daru, tad, ja Man neticat, ticiet vismaz šiem darbiem...*” Jāņa Evaņģēlijs 10:37-38. Viņš bija sērojošais pravietis, tāpat kā Jeremija sendienās, jo cilvēki nepieņēma Dieva Vārdu un atraidīja atklāsmi.

Šīs liesmojošās un kvēlojošās Tiesneša acis pat šajā brīdī reģistrē ikvienas miesas dzīvi. Pārscrienot krustām un šķērsām visu zemi, nav nekā tāda, ko Viņš nezinātu. Viņš zina sirds vēlmes un katra cilvēka nodomus. Nav nekā apslēpta, kas netiks atklāts, jo viss ir atsegts Viņa acīm: Viņam mēs dosim norēķinu. Padomājiet par to, Viņš zina pat to, ko jūs domājat šajā brīdī.

Jā, tur Viņš stāv kā Tiesnesis ar liesmojošām acīm, lai spriestu tiesu. Žēlastības diena ir beigusies. Ak, ja vien cilvēki nožēlotu grēkus un meklētu Viņa vaigu taisnīgumā, kamēr vēl ir laiks! Lai Viņa klēpī viņi varētu atdusēties kā uz spilvena, kamēr šī pasaule izgaisīs ugunī.

3. Kājas no bronzas

“*Viņa kājas kā kvēlojoša, krāsni kausēta bronza.*” [Latv. Bībeles tulkojumos Vecajā un Jaunajā Derībā pārsvarā ir lietots vārds *vars*, piemēram, “vara čūska” (4.Mozus 21:9) vai “vara altāris” (2.Laiku 4:1), bet Karaļa Jēkaba Bībelē angļu val. pārsvarā lietots vārds *bronza*, kas ir vara sakausējums.–Tulk.] Bronza ir slavēta savas neparastās cietības dēļ. Nav zināms nekas, ko varētu sajaukt kopā ar bronzu, lai to mīkstinātu. Bet šī bronza, kas attēlo Viņa kājas, ir vēl ievērojamāka, jo tā ir izturējusi kvēlojošās krāsns pārbaudījumu – pārbaudījumu, kuru neviens cits nav izcietis. Pilnīgi pareizi, jo bronza nozīmē Dievišķo Tiesu – sodu, kuru Dievs piesprieda un izpildīja. Jāņa Evaņģēlijs 3:14-19, “*Un, kā Mozus paaugstinājis čūsku tuksnesī, tāpat jātrop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgo dzīvību. Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību, jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta. Kas tic Viņam, netiek tiesāts, bet, kas netic, ir jau spriedumu dabūjis, tāpēc ka nav ticējis Dieva vienpiedzimūšā Dēla Vārdam. Bet šī ir tā tiesa, ka gaisma ir nākusi pasaulē, bet cilvēkiem tumsība ir bijusi mīļāka par gaismu, tāpēc ka viņu darbi bija ļauni.*” 4. Mozus grāmata 21:8-9, “*Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: "Darini sev ugunīgu čūsku un liec to uz mieta [Latv. Bībelē: "Darini sev čūskas tēlu un liec to par zīmi."–Tulk.]; un katrs, kas sakosts un to uzlūkos, tas dzīvos." Un Mozus izveidoja bronzas [vara] čūsku, un viņš to uzcēla par zīmi. Un notika, ja čūska kādu sakoda, tad tas uzlūkoja bronzas [vara] čūsku un palika dzīvs.*” Israēls bija grēkojis, bet grēkam ir jātieks tiesātam. Tāpēc Dievs pavēlēja Mozum pielikt pie mieta vara čūsku, un katrs, kurš uz to paskatījās, tika izglābts no soda, kas pienācās par viņa grēku.

Šī bronzas čūska uz mieta simbolizē grēku no Ēdenes Dārza, kurā čūska pievīla Ievu, liekot viņai sagrēkot. Bronza liecina par Dieva sodu, kā tas ir redzams no bronzas altāra templī, uz kura sods par grēku tika apmierināts uz altāra uzliktajā upurī. Kad pravieša Elijas laikā Dievs tiesāja Izraēli par grēkiem, Viņš aizturēja lietu, un nokaitētās debesis kļuva kā bronza. Lūk, šajā piemērā mēs redzam, ka čūska uz mieta simbolizē jau notiesātu grēku, jo tā ir izgatavota no bronzas, parādot, ka Dievišķais sods pār grēku jau ir nonācis. Un tad ikviens, kurš palūkojās uz šo čūsku uz mieta un pieņēma tās nozīmi, tika dziedināts, jo tas bija Tā Kunga darbs jeb glābšana.

Šī čūska uz mieta ir līdžība tam, ko uz zemi atnāca paveikt Jēzus. Viņš kļuva par miesu, lai uzņemtu uz Sevis Dieva sodu par grēku. Upurēšanas altāra pamats bija izgatavots no masīvas bronzas, kas simbolizē Jēru, nokautu pirms pasaules radīšanas. Dieva sods jau bija nācis pār Viņu,

kad vēl nebija grēcinieku. Tā kā pestīšana ir tikai un vienīgi no Tā Kunga, Viņš Dieva dusmu niknuma vīna spaidu mina vienatnē. Viņa drānas bija nokrāsojušās tumši sarkanas no Viņa Paša asinīm. Viņa daļa bija Dieva dusmu un taisnīgā soda kvēlojošā krāsns. Viņš cieta, taisnais par netaisnajiem. “Tu esi cienīgs, ak, Dieva Jērs, jo Tu esi mūs izpircis ar Savām asinīm.”

“Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts Viņam mums par atpestīšanu, ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.” Tas Kungs uzkrāva visus mūsu grēkus Viņam. (Jesajas grāmata 53:5-6). Viņš cieta tā, kā neviens nekad vēl nav cietis. Pat vēl pirms krusta no Viņa ķermeņa pilēja sviedri kā lielas asinis lāses, jo smagajās mokās par gaidāmo pārbaudījumu Viņa vēnās atdalījās asinis. Lūkas Evaņģēlijs 22:44, *“Bet nāves baiļu pārņemts, Viņš Dievu pielūdza jo karsti; bet Viņa sviedri kā asins lāses pilēja uz zemi.”*

Taču reiz šīs vara kājas nostāsies uz šīs zemes. Un Viņš būs visas zemes Tiesnesis, un Viņš tiesās cilvēci pilnīgi un taisnīgi, un no šī sprieduma vairs nevarēs izlocīties. Šo spriedumu nebūs iespējams ne mainīt, ne arī to mīkstināt. Netaisnais joprojām būs netaisns; nešķīstais joprojām būs nešķīsts. Nemainīgais Dievs neizmainīsies, jo Viņš nekad nav mainījies un nekad nemainīsies. Šīs vara kājas sadragās ienaidnieku. Tās iznīcinās antikristu, zvēru un tēlu, un visu, kas ir nekrietns Viņa acīs. Viņš iznīcinās baznīcu sistēmas, kuras Viņa Vārdu ir pieņēmušas vien tāpēc, lai izkropļotu Tā lieliskumu, un satrieks tās kopā ar antikristu. Visi ļaunie, visi ateisti, agnostiķi, modernisti, liberāļi – viņi visi būs tur. Tur būs nāve, elle un kaps. Jā, tā būs. Jo, kad Viņš atnāks, tiks atvērtas grāmatas. Lūk, kad iznāks pat remdenā draudze un piecas ģeķīgās jaunavas. Viņš atdalīs avis no āžiem. Kad Viņš atnāks, Viņš pārņems Savās rokās valstību, jo tā pieder Viņam, un tūkstošiem tūkstoši atnāks kopā ar Viņu, Viņa Līgava – tie, kuri nāk, lai Viņam kalpotu. Slava! Ak, vai nu tagad vai nekad! Atgriezieties no grēkiem, pirms vēl nav par vēlu! Atmostieties no mirušajiem un meklējiet Dievu, lai tiktu piepildīti ar Viņa Garu, citādi jūs palaidīsiet garām mūžīgo dzīvību. Izdariet to tagad, kamēr vēl ir laiks!

4. Viņa balss bija kā lielu ūdeņu balss.

Un tā, ko simbolizē šie ūdeņi? Izlasiet to Atklāsmes Grāmatā 17:15. *“Ūdeņi, ko tu redzēji...ir tautas un ļaužu pulki, ciltis un valodas.”* Viņa balss bija kā liela pūļa runa. Kas tas ir? Tā ir tiesa. Jo tās ir liecinieku pūļa balsis, kuri caur Svēto Garu visos laikmetos ir liecinājuši par Kristu un sludinājuši Viņa Evaņģēliju. Šīs balsis piederēs cilvēkiem, kuri piecelsies tiesā, lai liecinātu pret grēcinieku, kurš neuzklausa brīdinājumu. Skaļi un skaidri skanēs Septiņu vēstnešu balsis. Tie uzticīgie sludinātāji, kuri sludināja Jēzus glābjošo spēku, kuri sludināja ūdens kristības Jēzus Vārdā, kuri sludināja piepildīšanos ar Svēto Garu un Tā spēku, kuri stāvēja par Vārdu vairāk nekā par savām dzīvībām – visi viņi bija Jēzus Kristus balss caur Svēto Garu visos laikmetos. Jāņa Evaņģēlijs 17:20, *“Bet ne par viņiem vien Es lūdzu, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdiem Man ticēs.”*

Vai jūs kādreiz esat aizdomājušies, kādas šausmas pārņem cilvēku, kurš bezpalīdzīgi peld liela ūdenskrituma virzienā? Iztēlojieties tagad šo rēkoņu, kad viņš tuvojas savai pavisam drošajai bojāejai. Un tieši tāpat tuvojas tiesas diena, kad liela pūļa balsu rēkoņa jūs apsūdzēs, jo jūs neieklausījāties, un būs jau par vēlu. Ieklausieties šeit un tagad, jo tieši šajā brīdī jūsu domas tiek ierakstītas debesīs. Tur jūsu domas skan skaļāk nekā jūsu vārdi. Kā farizejs, kurš tik daudz ko apgalvoja ar savu muti, bet, nepaklausot Tam Kungam, viņa sirds kļuva samaitāta un ļauna, kamēr bija jau par vēlu. Un varbūt tieši tagad skan pēdējais aicinājums tev sadzirdēt Vārdu un pieņemt to mūžīgajai dzīvībai. Būs jau par vēlu, kad tu pietuosies tai rēkoņai no daudzajām apsūdzībām un bojāejas balsīm.

Bet vai jūs esat ievērojuši, cik patīkama un nomierinoša var būt ūdens skaņa? Man patīk makšķerēt, un es labprāt atrodu tādu vietu, kur var dzirdēt ūdens maigo čalošanu. Tur es varu

vienkārši atlaisties uz muguras un klausīties, kā šī čaloņa manai sirdij runā mieru un prieku, un apmierinājumu. Cik es esmu priecīgs, ka mans enkurs ir nolaists miera ostā, kur Tā Kunga balss runā mieru, kā tas ir atklāts Vārdā par šķīstīšanās ūdeni! (4. Mozus 19) Cik pateicīgiem mums vajadzētu būt, ka dzirdam Viņa mīlestības, gādības, vadības un apsardzības balsi! Un pienāks diena, kad mēs izdzirdēsim tieši šo jauko balsi runājam, ne jau nosodot, bet gan sveicinot mūs, kuru grēki ir piedoti caur Viņa asinīm; kuru dzīves ir Gara piepildītas un kuru gaitas bija iekš Vārda. Kas var būt dārgāks, kā izdzirdēt veselu pūli sveicinošu balsu, kad tevi apstāj šie pūļi, kuri ir ticējuši uz mūžīgo dzīvību? Ak, nekas nespēj tam līdzināties! Es lūdzos, lai jūs sadzirdētu Viņa balsi un lai jūs nenocietinātu savas sirdis, bet pieņemtu Viņu kā jūsu Ķēniņu.

Ak, kaut jūs to ieraudzītu! Tieši ūdeņi iznīcināja pasauli, taču tie paši ūdeņi izglāba Noasu, kā arī saglabāja Noasam visu zemi. Paklausiet Viņa balsij, Viņa kalpu balsij, kad šī balss aicina uz grēku nožēlu un aicina dzīvot.

5. Viņa labajā rokā bija septiņas zvaigznes.

“Viņam labajā rokā bija septiņas zvaigznes.” Protams, mēs jau zinām, kas, saskaņā ar divdesmito pantu, ir šīs septiņas zvaigznes: *“Noslēpums par septiņām zvaigznēm: septiņas zvaigznes ir septiņu draudžu eņģeļi* (vēstneši).” Lūk, šeit nu mēs nekādi nevaram kļūdīties, jo to mums izskaidro Viņš pats. Šīs septiņas zvaigznes ir vēstneši turpmākajiem septiņiem draudzes periodiem. Viņu vārdi nav nosaukti. Ir tikai teikts, ka viņi ir septiņi, katram periodam viens. No Efezas Perioda līdz pat Lāodikejas periodam katrs vēstnesis atnesa patiesības vēsti cilvēkiem, nekļūdīgi vērojot, lai tas būtu Dieva Vārds konkrētajam draudzes periodam. Tāds bija katrs no šiem vēstnešiem. Viņi bija nolokāmi savā uzticībā oriģinālajai gaismai. Kad katrā periodā notika atkāpšanās no Dieva, Viņa uzticamais vēstnesis atveda šo periodu atpakaļ pie Vārda. Viņu spēks bija no Tā Kunga, citādi viņi nespētu pretoties straumei. Viņi bija drošībā Viņa aizgādībā, jo nekas nevarēja izraut viņus no Viņa rokas un nekas nevarēja atdalīt viņus no Dieva mīlestības, vai tā būtu slimība, briesmas, kailums, bads, zobens, dzīvība vai nāve. Viņi bija patiesi atdevušies Dievam, un viņus sargāja Viņa visvarenība. Viņus nesatrauca vajāšanas, kas gaidīja viņus šajā ceļā. Sāpes un izsmiekls bija vien iemesls, lai slavētu Dievu par to, ka viņi bija atzīti par cienīgiem ciest Viņa dēļ. Un pateicībā par Viņa pestīšanu, viņi dega ar Viņa dzīvības gaismu un atspoguļoja Viņa mīlestību, pacietību, pazemību, atturību, maigumu, uzticību. Un Dievs viņus atbalstīja ar zīmēm un brīnumiem. Viņus apvainoja, ka viņi ir “fanātiķi” un “svētie lēkšotāji”. Organizācijas viņus apsūdzēja, un viņi bija apsmiekla objekts, taču viņi palika uzticīgi Vārdam.

Lūk, nav grūti pastāvēt uz savu un saglabāt uzticību kādai ticības mācībai. Tas ir viegli, jo tieši aiz tā visa stāv velns. Bet būt uzticīgam Dieva Vārdam un atgriezties pie tā, ko iesākumā pēc Vasarsvētku dienas radīja Vārds – tas jau ir kaut kas cits.

Nesen kāds cilvēks man pateica, ka Romas Katoļu baznīca droši vien arī ir tā pareizā draudze, jo visus šos gadus tā ir bijusi uzticīga tam, kam tā tic, un tā neesot mainījusies, tikai turpinājusi augt. Tas ir pavisam nepareizi. Ikvienu baznīca, kuru atbalsta valsts vara un kurai ir sava ticības mācība (kura vispār nav Vārds), un kurai nav nevienas redzamas pārdabiskas kalpošanas, kas modinātu velnam aizdomas – tāda draudze, protams, spētu pastāvēt. Tas nav kritērijs. Taču, kad aizdomājies par to nelielo grupiņu, kuras biedri tika sazāģēti gabalos, izbaroti lauvām, vajāti un trenkāti no vienas vietas uz otru, un tomēr bija palikuši uzticīgi šim Vārdam – aiz tā jau nu noteikti būtu jābūt Dievam. Kā viņi izdzīvoja šajā ticības cīņā un joprojām gāja tālāk – TAS, lūk, ir brīnums.

Un šis mierinājums nav tikai un vienīgi priekš septiņu draudzes periodu vēstnešiem. Katrs īsts ticīgais ir Dieva rokā un var smelties no Viņa mīlestības un spēka, un saņemt pilnu labumu no visa, kas ticīgajam ir Dievs. Tas, ko Dievs dāvā vēstnesim un kā Viņš svētī un lieto šo vēstnesi, ir piemērs visiem ticīgajiem, kas parāda Dieva labestību un rūpes par VISIEM Viņa miesas locekļiem.

Āmen.

6. Abpusgriezīgs zobens

“No Viņa mutes izgāja zobens, abās pusēs ass.” Vēstulē Ebrejiem 4:12 ir teikts: *“Jo Dieva Vārds ir dzīvs un spēcīgs, un asāks par katru abās pusēs griezīgu zobenu un spiežas dziļi iekšā, līdz kamēr pāršķir dvēseli un garu, locekļus un smadzenes, un ir domu un sirds prāta tiesnesis.”* No Viņa mutes izgāja no abām pusēm ass zobens: tas ir DIEVA VĀRDS. Atklāsmes Grāmata 19:11-16, *“Es redzēju debesis atvērtas, un raugi: balts zirgs, un, kas sēd uz viņa, Tā vārds Uzticīgais un Patiesais, un Viņš tiesā un karo taisnīgi. Viņa acis ir uguns liesma un galvā Tam daudzi ķēniņu kroņi, Vārdu, kas Tam uzrakstīts, neviens nepazīst kā vien Viņš pats. Viņš tērpies drēbēs, kas asinīs mērkatas, Viņu sauc: Dieva Vārds. Debesu kara pulki sekoja Viņam uz baltiem zirgiem, tērti baltā tīrā audeklā. No Viņa mutes iziet ass zobens, ar ko satriekt tautas, Viņš min Dieva Visuvaldītāja bargo dusmu viņa spaidu. Uz Viņa tērpa, proti, sānos, ir rakstīts vārds: ĶĒNIŅU ĶĒNIŅŠ UN KUNGU KUNGS.”*

Jāņa Evaņģēlijs 1:48, *“Nātānaēls sacīja Viņam: “Kā Tu mani pazīsti?” Jēzus atbildēja viņam: “Pirms Filips tevi sauca, kad tu biji zem vīģes koka, Es tevi redzēju.”* Te nu tas ir. Kad Viņš atnāks, šis Vārds skanēs pret visām tautām un visiem cilvēkiem. Un neviens neviens nespēs tam stāvēt pretī. Tas atklās, kas ir ikviena cilvēka sirdī, tāpat kā Viņš to atklāja Natanaēlam. Dieva Vārds parādīs, kurš pildīja un kurš nepildīja Dieva gribu. Tas darīs zināmus ikviena cilvēka apslēptos darbus un parādīs, kāpēc viņš to darīja. Tas visus sadalīs. Par to ir teikts vēstulē Romiešiem 2:3 *“Vai nu tu, cilvēks, kas spried tiesu pār tiem, kas tā dara, un pats dari to pašu, domā, ka izbēgsi Dieva sodam?”* Pēc tam turpinājumā tiek stāstīts, kā Dievs tiesās cilvēkus, tas ir pantos 5-17. Tiks tiesāta cieta un nožēlu nepazīstoša sirds. Tiks tiesāti darbi. Tiks tiesāti motīvi. Dievam nebūs nekādu mīlulīšu, bet visi tiks tiesāti pēc šī Vārda, neviens no tā neizbēgs. Tie, kuri dzirdēja, bet nepaklausīja, tiks tiesāti pēc tā, ko viņi dzirdēja. Tie, kas neuztraucās, sakot, ka viņi tam tic, taču tā nedzīvoja, arī tiks tiesāti. Viss apslēptais nāks gaismā, un to izkliegs no māju jumtiem. Ak, tad mēs tik tiešām sapratīsim visu vēsturi. Kļūs skaidri pilnīgi visi aizgājušo laikmetu noslēpumi.

Bet vai jūs zināt, ka Viņš atklāj vīriešu un sievietes sirds noslēpumus šīnī periodā, kurā dzīvojam mēs? Kurš gan vēl var atklāt sirds noslēpumus, ja ne Pats Vārds? Vēstulē Ebrejiem 4:12 ir teikts: *“Jo Dieva Vārds ir dzīvs un spēcīgs un asāks par katru abās pusēs griezīgu zobenu un spiežas dziļi iekšā, līdz kamēr pāršķir dvēseli un garu, locekļus un smadzenes, un ir domu un sirds prāta tiesnesis.”* Tas ir Vārds. Tas īsteno to, kamdēļ Tas bija sūtīts, jo Tas (šis Vārds) ir spēka pilns. Tas ir tas pats Gars, kurš bija Jēzū (Dieva Vārdā) un kurš šajā pēdējā periodā atkal ir klātesošs draudzē kā pēdējā zīme, cenšoties novērst cilvēkus no ceļa, kas ved uz Dieva tiesu, jo tie, kas noraida Viņu (Dieva Vārdu), jau ir nākuši tiesā, no jauna sitot Viņu krustā. Vēstule Ebrejiem 6:6, *“Jo neiespējami tos...kas krituši, atkal vest pie atgriešanās, jo tie sev Dieva Dēlu sit krustā un liek smieklā.”*

Lūk, Pāvils teica, ka šis Vārds atnāca ne tikai kā izteikti vārdi, bet arī spēkā. Sludinātais Vārds patiesībā pierādīja pats Sevi. Gluži kā liesmojošs, ass zobens tas iegāja cilvēku sirdsapziņā un kā ķirurga skalpelis tas izgriezta slimības un atbrīvoja gūstekņus. Lai kur arī nedevas šie agrīnie ticīgie, “viņi gāja sludinot Evaņģēliju (Vārdu), un Dievs apstiprināja šo Vārdu ar līdzējošām zīmēm”. Slimie tika dziedināti, ļaunie gari tika izdzīti, un viņi runāja jaunās mēlēs. Tas bija Vārds darbībā. Ticīga kristieša mutē Šis Vārds vēl nekad nav pievīlis. Un šajā pēdējā periodā Tas ir šeit, stiprāks un varenāks kā jebkad, patiesajā Vārdā-līgavā. Ak, mazais gānāmais pulciņ, jūs, kuru ir ļoti maz, turieties pie šī Vārda, piepildiet ar To jūsu mutes un sirdis, un pienāks diena, kad Dievs dāvās jums valstību!

7. Viņa seja kā saule.

“...un Viņa vaigs spīdēja kā saule savā spēkā.” Mateja Evaņģēlijs 17:1-13, “Un pēc sešām dienām Jēzus ņēma Pēteri un Jēkabu un viņa brāli Jāni un veda tos savrup uz augstu kalnu, un tika apskaidrots [Jaunā latv. Bībele: “...tika pārveidots”–Tulk.] viņu priekšā, un Viņa vaigs spīdēja kā saule, un Viņa drēbes kļuva baltas kā gaisma. Un redzi, tiem parādījās Mozus un Ēlija un runāja ar Viņu. 4 Pēteris griezās pie Jēzus un sacīja: “Kungs, šeit mums ir labi. Ja Tu gribi, es celšu šeitam trīs teltis – vienu Tev, vienu Mozum un vienu Ēlijam.” Tam vēl runājot, redzi, spoža padebess tos apēnoja, un redzi, balss no padebess sacīja: “Šis ir Mans mīļais Dēls, pie kura Man labs prāts; To jums būs klausīt.” Kad mācekļi to dzirdēja, tie krita uz sava vaiga un ļoti izbijās. Bet Jēzus pienāca pie tiem, aizskāra tos un sacīja: “Celieties un nebīstieties!” Bet, kad tie savas acis pacēla, tie neredzēja nevienu kā tikai Jēzu vien. Un, no kalna nokāpjot, Jēzus tiem pavēlēja un sacīja: “Par šo parādību nestāstiet nevienam, tiekāms Cilvēka Dēls nebūs no miroņiem uzcēlies.” Un Viņa mācekļi Tam jautāja, sacīdami: “Kā tad rakstu mācītāji saka, ka Ēlijam jānākot papriekš?” Bet Viņš atbildēja un sacīja: “Ēlija gan nāk un visu atkal sataisīs. Bet Es jums saku: Ēlija jau ir atnācis, un tie viņu neatzina, bet ar viņu darīja, ko gribēja. Tā arī Cilvēka Dēlam būs jācieš no viņiem.” Tad mācekļi saprata, ka Viņš uz tiem runāja par Jāni Kristītāju.”

Lūk, Mateja Evaņģēlijā 16:28, tieši pirms tikko izlasītā, Jēzus bija pateicis: “Patiesi Es jums saku: daži no tiem, kas šeitā stāv, nāvi nebaudīs, iekāms tie neredzēs Cilvēka Dēlu nākam Savā Valstībā.” Un šie trīs apustuļi tieši to arī redzēja – Viņa otrās atnākšanas secību. Tur, kalna virsotnē, Viņi redzēja Viņu pārveidotu. Viņa tērps mirdzēja baltumā, un Viņa seja spīdēja kā saule zenītā. Un, kad Viņš parādījās, tur abās pusēs stāvēja Mozus un Ēlija – tieši tādā veidā Viņš atkal atnāks. Patiesi, no sākuma atnāks Ēlija un vērsīs bērnu (līgavas) sirdis atpakaļ pie tēvu Apustuliskās Vārda mācības. Maleahijas grāmata 3:23-24, “Redzi, Es sūtīšu pie jums pravieti Ēliju, iekāms nāks Tā Kunga lielā un šausmu pilnā diena. Viņam būs jāpiegriež tēvu sirdis bērniem un bērnu sirdis saviem tēviem, lai Man nebūtu jānāk un nebūtu jāapkrauj visa zeme ar Savu lāstu smagumu!”

Izraēla jau ir valsts. Tā jau ir nostiprinājusies ar savām armijām, savu jūras kara floti, pasta sistēmu, karogu un visu pārējo, kas attiecas uz valsts statusu. Taču vēl ir jāpiepildās Rakstu vietai no Jesajas 66:8, “...vai tauta var piedzimt vienā paņēmienu?” Tā Diena drīz būs klāt. Viņš ir pumpuros. Izraēlieši gaida Mesiju. Viņi gaida Viņu, un viņu gaidas teju teju piepildīsies. Izraēls atdzims Garīgi, jo viņu Gaisma un viņu Dzīvība viņiem teju teju atklāsies.

Atklāsmes Grāmata 21:23, “Pilsētai saules un mēness gaismas nevajag, jo Dieva spožums to apgaismo, un viņas gaisma ir Jērs.” Tā ir Jaunā Jeruzāleme. Tajā pilsētā atradīsies Jērs, un Viņa klātbūtnes dēļ gaisma tur nebūs vajadzīga. Tur neuzlēks un nespīdēs saule, jo Viņš Pats ir gan Saule, gan Gaisma. Tautas, kas tur ieies, staigās Viņa gaismā. Vai tad jūs nepriecājaties, ka šī diena ir tuvu? Jānis redzēja šīs dienas atnākšanu. Tiešām, Kungs Jēzu, nāc drīz!

Maleahijas grāmata 3:19-21: “Jo, redzi, nāk diena, kas kvēlo kā krāsns, tad visi nekaunas un visi ļaundari klups! Šī nākamā diena tos aizdedzinās, saka Pulku Kungs, tā ka neatstās tiem ne sakni, ne zaru. Un jums, kas bīstaties Mana Vārda, uzlēks Taisnības Saule un dziedinās ar Saviem spārniem! Jūs iesiet un sprīņgosiet kā baroti teļi! Jūs samīsiet ļaundarus, viņi būs pīšļi zem jūsu kāju pēdām tajā dienā, ko es noteikšu, saka Pulku Kungs.” [Jaunā latv. Bībele] Lūk, atkal tas pats. Šī SAULE, kas mirdz visā savā spēkā. Ak, Dieva Dēla spēks mirdz šo septiņu zelta lukturu vidū! Tur Viņš stāv, Tiesnesis, Tas, kurš cieta un nomira par mums. Viņš Pats uzņēma Dievišķā soda dusmas. Viņš vienatnē izmina Dieva nikno dusmu vīna spiedi. Kā mēs jau teicām, grēciniekam Viņa balss skan kā liels ūdenskritums jeb kā bangu dunoņa, nāves viļņiem triecoties pret klinšaino krastu. Taču svētajam Viņa balss ir kā maigi dziedoša strautiņa skaņa, kad viņš ir mierā – apmierināts Kristū. Apmirdzot mūs ar Saviem siltajiem mīlestības stariem, Viņš saka: “Nebaidieties, Es esmu Tas, Kurš Bija, Kurš Ir un Kurš Nāks; Es esmu Visuvarenais. Nav nevienu, izņemot Mani. Es esmu Alfa un Omega, Es esmu VISS.” Viņš ir Ielejas Lilija, Spožā Rīta Zvaigzne; manai dvēselei Viņš ir

visskaistākais starp desmit tūkstošiem. Jā, kuru katru mirkli šī varenā diena būs klāt, un uzlēks Taisnības Saule un dziedinās ar Saviem spārnēm.

UZVAROŠAIS KRISTUS

Atklāsmes Grāmata 1:17-18: “Un, kad es redzēju Viņu, es nokritu pie Viņa kājām kā miris, bet Viņš man uzlika Savu labo roku, sacīdams: *Nebīsties! Es esmu Pirmais un Pēdējais un Dzīvais. Es biju miris un, redzi, Es esmu dzīvs mūžu mūžam, un Man ir nāves un elles atslēgas.*”

Neviena cilvēciska būtne nevarētu izturēt to, kādu iespaidu atstāja šī vīzija. Jāņa spēki pilnīgi izsīka, viņš nokrita pie Viņa kājām kā miris. Taču Tā Kunga mīlošā roka viņam pieskārs, un šī svētības balss teica: “Nebaidies! Es Esmu Pirmais un Pēdējais; Es esmu Dzīvais, un biju miris; un, redzi, Es esmu dzīvs mūžu mūžam.” No kā vēl ir jābaidās? Dieva sods, kas nonāca pār Viņu uz krusta un kapā, un kad Viņš pazemojās, – tas viss bija mūsu dēļ. Viņš saņēma brūci no visa grēka cirtiena, un tāpēc nav vairs nekāda nosodījuma tiem, kuri ir Kristū Jēzū. Redziet, lai tas būtu pavisam droši, mūsu “Advokāts” ir arī mūsu “Tiesnesis”. Viņš ir gan “Advokāts”, gan “Tiesnesis”. No Tiesneša viedokļa “*Lieta ir atrisināta*”, tā ir novesta līdz galam. Tāpēc tagad nekāda nosodījuma vairs nav. Kāpēc gan lai draudze baidītos? Kuru no apsollījumiem Viņam nebija izdevies mūsu priekšā nodemonstrēt? Kāpēc draudzei būtu jābaidās no soda vai nāves? Tas viss ir uzvarēts. Šeit ir šis varenais iekarotājs. Šeit ir Tas, Kurš iekaroja šīs abas pasaules – gan redzamo, gan neredzamo. Ne kā Maķedonijas Aleksandrs, kurš trīsdesmit trīs gadu vecumā iekaroja pasauli un, nezinot, ko vēl lai iekaro, tā arī nomira kā grēka un vētrainas dzīves upuris. Ne arī kā Napoleons, kurš iekaroja visu Eiropu, taču beigās tika sakauts pie Vaterlo un izraidīts uz Elbu, tik vien lai nāktu pie atziņas par savu sakāvi. Taču nekas nespēja uzveikt Kristu! Viņš, kurš nokāpa lejup, tagad ir uzkāpis augstāk par visiem, un Viņam ir dots Vārds, kas ir pāri visiem vārdiem. Jā, Viņš uzveica nāvi, Elli un kapu, un Viņam ir to atslēgas. Tas, ko Viņš atraisa, ir atraisīts, un tas, ko Viņš sasien, ir saistīts; to nevar izmainīt. Nav bijis neviena uzvarētāja pirms Viņa, un nav neviena, izņemot Viņu. Vienīgi Viņš ir šis Glābējs un Pestītājs. Viņš ir VIENĪGAIS Dievs, un Viņa Vārds ir “Kungs Jēzus Kristus”.

“Nebīsties, Jāni! Nebīsties, tu, mazais ganāmpulciņ! Jūs esat mantinieki visam, kas esmu Es. Viss Mans spēks pieder jums. Mana visvarenība pieder jums, jo Es stāvu jūsu vidū. Es neesmu nācis, lai atnestu bailes un neizdošanos, bet gan mīlestību, drosmi un spēju. Man ir dots viss spēks, un tas pieder jums, lai jūs to izmantotu. Izsakiet Vārdu, un Es to īstenošu. Tā ir Mana derība, un tā nevar ciest neveiksmi.”

SEPTIŅAS ZVAIGZNES UN LUKTURI

Atklāsmes Grāmata 1:20, “*Noslēpums par septiņām zvaigznēm, ko tu redzēji Manā labajā rokā, un par septiņiem zelta lukturiem: septiņas zvaigznes ir septiņu draudžu eņģeļi (vēstneši), un septiņi lukturi ir septiņas draudzes.*”

Mēs jau noskaidrojām patiesību par šiem diviem noslēpumiem. Jā, mēs vēl neesam atklājuši, kas bija šie septiņi vēstneši, taču ar Dieva palīdzību mēs to izdarīsim, un šis noslēpums atklāsies. Šos septiņus periodus mēs saprotam; tie ir norādīti Vārdā. Un mēs izskatīsim katru no tiem, līdz nonāksim pie šī beidzamā perioda, kurā mēs dzīvojam.

Taču, uzmetot pēdējo acu skatienu šai nodaļai, paskatieties uz Viņu, kā Viņš tur stāv septiņu zelta lukturu vidū, turēdams septiņas zvaigznes Savā labajā rokā. Ak, aizraujas elpa, kad redzi Viņu stāvam Viņa Visaugstākajā Dievišķumā! Viņš ir šis Tiesnesis, Priesteris, Kēniņš, Ērglis, Jērs, Lauva, Alfa, Omega, Sākums un Gals, Tēvs, Dēls, Svētais Gars; Viņš, Kurš Bija, Kurš Ir, Kurš Nāks; Visuvarenais, VISS VISĀ. Te nu Viņš ir, Autors un Izpildītājs. Cienīgs ir šis Jērs! Viņš pierādīja, ka ir cienīgs, kad samaksāja par mūsu glābšanu ar Sevi pašu. Šeit Viņš stāv visā Savā spēkā un visā

Savā godībā, šeit viss ir nodots Viņam kā Tiesnesim.

Jā, tur nu Viņš stāv lukturnu vidū, Viņa rokā ir šīs zvaigznes. Tā ir nakts, jo tieši tad mēs lietojam gaismekļus un tieši tad ir redzamas zvaigznes, kas mirdz un atstaro saules gaismu. Un ir tumšs. Draudze šajā tumsā uz priekšu iet ticībā. Viņas Kungs no šīs zemes aizgāja, taču Svētais Gars joprojām mirdz caur šo draudzi, dāvādams gaismu šai grēka nolādētajai pasaulei. Un arī šīs zvaigznes atstaro Viņa gaismu. Viņu vienīgā gaisma ir Viņa gaisma. Kāda tumsa! Kāds garīgs aukstums! Tomēr, kad Viņš nostājas vidū, tad ir gaiši un silti, un draudze saņem spēku un caur Viņu dara darbus, kurus darīja Viņš.

Ak, ja vien mēs kaut uz mirklīti varētu Viņu redzēt tā, kā redzēja Jānis! Kādiem gan mums pienāktos būt, stāvot Viņa priekšā tajā dienā!

Ja tu vēl neesi atdevis Viņam savu dzīvi, lai tas notiek tieši tagad; meties ceļos tieši tur, kur esi, un lūdz, lai Dievs piedod tavus grēkus, un atdod Viņam savu dzīvi. Pēc tam mēs kopā mēģināsim aplūkot šos Septiņus Draudzes Periodus; un tāpēc es lūdzu, lai Dievs palīdz man, necienīgajam kalpam, atklāt jums Viņa Vārdu.